

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 001382 09 Увп
Бања Лука, 04.05.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Смиљане Мрше, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Мире Шормаз Трифковић, у управном спору по тужби Правобранилаштва Републике Српске - Сједиште замјеника Бања Лука (у даљем тексту: тужилац), против рјешења тужене Републичке управе ... РС Б.Л., бр. 21.05/476-30/09 од 25.03.2009. године, у предмету утврђења престанка државне својине на неизграђеном грађевинског земљишту, одлучујући по захтјеву заинтересованог лица Е.Б. за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 У 001382 09 У од 14.07.2009. године, у нејавној сједници одржаној дана 04.05.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом, уважањем тужбе, поништен је напријед наведени оспорени акт, којим је одбијена жалба тужиоца против рјешења Републичке управе за ... – ПЈ Б.Л. број 11-476-306/08 од 16.01.2009. године. А тим првостепеним рјешењем одлучено је: 1. да се усклађује стање уписа у катастарском оперативном уписом у земљишној књизи на земљишту означеном као к.ч.105/1 и к.ч.105/5, уписаним у з.к. ул. бр. 142 к.о. Б. као друштвена својина са правом коришћења Е.Б., што се по новом премјеру односи на дио к.ч.110/1 и дио к.ч.110/2 уписаним у п.л. бр. 249 к.о. Б. као посјед Града Б.Л. – Фонда за ...; 2. да се утврђује да је са 01.12.2006. године, као даном ступања на снагу Закона о грађевинском земљишту Републике Српске, по сили закона престала државна својина на грађевинском земљишту означеном као к.ч.105/1 (дио к.ч.110/1) у површини од 7459 м² и к.ч.105/5 (дио к.ч.110/1) у површини од 2250 м², уписаном у з.к. ул. бр. 142 к.о. Б., друштвена својина са правом коришћења Е.Б., односно на земљишту уписаном у посједовни лист бр.249 к.о. Б. као посјед Града Б.Л. – Фонда за ...; 3. да је подносилац захтјева, Е.Б., дужна извршити уплату трошкова том првостепеном органу у износу од 150,00 КМ на рачун који је ту поближе означен; 4. да је дужна по правоснажности тог рјешења Граду Б.Л. вратити ревалоризовани износ примљене накнаде за предметно земљиште и да ће се то питање покушати

расправити пред тим првостепеним органом по правоснажности тога рјешења, а ако се споразум о томе не постигне у року од два мјесеца, да ће списи предмета без одлагања бити достављени надлежном суду ради утврђивања накнаде у ванпарничном поступку, 5. да ће након правоснажности тог рјешења Основни суд у Бањој Луци извршити промјену стања у евиденцијама о непокретностима, тако што ће предметно земљиште бити уписано као својина Е.Б. у цјелини (1/1), а Републичка управа за ..., ПЈ Б.Л., Одјељење за ..., да ће извршити промјену у катастарском оператату тако што ће земљиште означено као к.ч.110/1 и 110/2, уписано у п.л. бр. 249 к.о. Б., уписати као посјед Е.Б. са удјелом од 69/168 уз подношење доказа о враћеној накнади у ревалоризованом износу.

У образложењу те пресуде стоји: да је предметно земљиште у државну својину прешло на основу Закона о одређивању грађевинског земљишта у одређеним насељима градског карактера ("Службени лист СРБиХ 24/68), који се односи на општине Б.Л., Д., Р., В. и З.; да га је на захтјев ранијег власника (Е.Б.) из Б.Л. преузела у посјед и даље коришћење тадашња Општина Б.Л. рјешењем Скупштине општине Б.Л. бр. 06/III-477-146/74 од 18.4.1974. године, а ранијем власнику да је исплаћена накнада; да у таквој ситуацији „нема услова за примјену члана 44. става 1. и 2., а ни члана 46. ЗГЗ-а“; да из списка предмета произлази да је Е.Б. била ранији власник к.ч.105/1 у површини од 7310 м², која је изузето од ње, па да остаје нејасно како јој се првостепеним рјешењем, које са оспореним актом чини правно јединство, враћа својина на к.ч.105/1 у површини од 7.459 м² и к.ч.109/5 у површини од 2.250 м² (укупно 9.709 м²); да се на тај начин Е.Б. утврђује власништво на земљишту у површини од 9.709 м² иако је била власник површине од 7.310 м², а да за такву одлуку нису дати никакви разлози.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде Е.Б., заинтересованог лице у смислу одредаба члана 13. става 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр. 109/05 – у даљем тексту: ЗУС), по свом пуномоћнику Љ.Д., адвокату из Б.Л., оспорава њену законитост због погрешне примјене материјалног права, истичући: да је за примјену одредаба члана 44. Закона о грађевинском земљишту Републике Српске ("Службени гласник РС" бр. 112/06 - у даљем тексту: Закон) ирелевантно да ли се ради о неизграђеном грађевинском земљишту које је изузето или преузето од ранијег власника и да ли је ранијем власнику одређена и исплаћена накнада, јер да је на таквом земљишту државна својина престала по сили закона; да су приговор тужиоца и став нижестепеног суда у погледу напријед наведене разлике у површинама предметног земљишта „паушалног карактера“ и без значаја у овом поступку, јер да је општепознато да, приликом усаглашавања новог са старим премјером путем пријавних листова, долази до појаве такве разлике, па да је то случај и у овом предмету; да се о томе изјаснио и вјештак геодетске струке, па да тако не стоји став нижестепеног суда да је остало нејасно откуд та разлика у површинама.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта. Предлаже да се захтјев уважи тако да се побијана пресуда „поништи“.

Тужилац није дао одговор на захтјев.

Размотривши захтјев и побијану пресуду по одредбама члана 39. ЗУС-а, затим одговор тужене стране, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредбама члана 44. став 1. тачке б) Закона, његовим ступањем на снагу, по сили закона престала је државна својина на грађевинском земљишту које није приведено намјени у складу са регулационим планом, а у друштвену, односно државну својину је прешло на основу Закона о одређивању грађевинског земљишта у одређеним насељима градског карактера ("Службени лист СР БиХ" бр. 24/68) који се односи на општине Б.Л., Д., Р., В. и З. Неспорна је чињеница да је предметно земљиште прешло у друштвену, односно државну својину по одредбама тога закона. Чланом 44. Закона, нити било којом другом одредбом тог или којег другог закона, није направљена разлика између земљишта за које је исплаћена накнада и оног за које таква накнада није исплаћена. Исто тако нема никакве разлике у томе да ли је преузимање земљишта од ранијег власника услиједило на захтјев ранијег власника или по службеној дужности. У таквој ситуацији заинтересовано лице основано истиче да су за примјену одредаба члана 44. Закона те чињенице правно ирелевантне, па се утолико, по оцјени овог суда, напријед изнесени став нижестепеног суда у вези са тим, указује погрешним.

Међутим, тај суд правилно запажа да је рјешењем Скупштине општине Б.Л. бр. 06/III-477-146/74 од 18.4.1974. године од заинтересованог лица преузета само к.ч.105/1 у површини од 7.310 м², уписана у з.к. ул. бр. 142 к.о. Б., а да му се напријед наведеним првостепеним рјешењем, које са оспореним актом чини правно јединство, враћа у својину к.ч.105/1 у површини од 7.459 м² и уз то к.ч.105/5 у површини од 2.250 м², уписане у з.к. ул. бр. 142 к.о. Б.. Објашњења за тако указану разлику нема у оспореном акту, а ни у налазу и мишљењу вјештака геодетске струке Д.З., датог на записнику код првостепеног органа дана 23.01.2009. године. Отуда се тврдња заинтересованог лица да је став нижестепеног суда и тужиоца у том дијелу паушалан и да се ради о питањима о којима се изјаснио вјештак геодетске струке, указује неоснованом. Из тог разлога побијана пресуда остаје на снази, па преостаје да се у поновљеном управном поступку то питање расправи.

Надаље, овај суд налази да се о враћању ревалоризованог износа накнаде за предметно земљиште не одлучује на начин како је то одређено првостепеним рјешењем у предметној управној ствари, јер оно у том дијелу нема упоришта у Закону. У таквој ситуацији, по оцјени овог суда, слиједи аналогна примјена одредаба члана 47. става 2. Закона тако да се рјешењем, којим се на земљишту успоставља ранији својинскоправни однос, има расправити и имовинскоправни однос који произлази из чињенице да је заинтересованом лицу исплаћена накнада за то земљиште. Правилно је успоставу таквог ранијег стања у јавним евиденцијама

условити доказом да је одређена накнада враћена, како је то и учињено тачком 5. изреке првостепеног рјешења у предметној управној ствари.

Према томе, нижестепени суд је, по оцјени овог суда, правилно нашао да је оспореним актом остварен разлог из члана 10. тачке 4.ЗУС-а, па се отуда захтјев заинтересованог лица одбије на основу члана 40. став 1. тога Закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да, поступајући по одредбама члана 50. ЗУС-а, уважи правно схватање и примједбе овог суда у погледу поступка (што подразумијева примједбе на материјалноправно становиште нижестепеног суда).

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић